

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. N.**, zast. JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2015, č. j. VS 28/014/006/2015-50/PERS/215, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 5. 4. 2016, č. j. 59 A 77/2015 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí ředitele Vazební věznice Liberec ve věcech služebního poměru ze dne 29. 4. 2014, č. j. VS 12/036/004/2014-9/PERS/200 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o služebním poměru“), mu byl uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu jednoho měsíce. Kázeňského přestupku se měl dopustit tím, že neplnil své

služební povinnosti při výkonu služby, tedy porušením § 5 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o vězeňské službě“), bodu 2 písm. c) a n) Všeobecných povinností příslušníků VS zabezpečujících na oddělení výkonu vazby a trestu výkon dozorčí služby uvedené v Dokumentaci pro dozorčí službu Vazební věznice Liberec, a povinnosti uvedené v bodu 12 Popisu služebního místa. Porušení uvedených povinností se měl stěžovatel dopustit pozdním navedením odsouzených na vycházku a svévolným opuštěním dozorčího stanoviště, v rozporu se závazným vnitřním pokynem vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu – rozpisu vycházek, bez dostatečného služebního důvodu a bez vědomí služebních funkcionářů, když se v době od 11:30 do 12:38 hodin nacházel mimo vězeňskou část vazební věznice ve vězeňské kantýně.

[3] Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v nové formulaci výroku o vině. Žalovaný doplnil, že stěžovatel konal službu na základě denního rozkazu vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu č. 038 na den 7. 2. 2014 a že z jeho přílohy č. 2 vyplývá, že měl přestávku na jídlo (oběd) stanovenou od 10:00 do 10:30 hodin a přestávku na oddech od 15:35 do 16:05 hodin a jinak byl povinen zdržovat se na dozorčím stanovišti č. 4 a plnit služební povinnosti. Žalovaný doplnil, že svým vědomým a úmyslným jednáním ve smyslu § 50 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru porušil základní povinnost příslušníka uvedenou v § 45 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tj. dodržovat služební kázeň, která dle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Obdobná povinnost pro něho vyplývá i z § 5 zákona o vězeňské službě. Výrok o uložení kázeňského trestu byl žalovaným formulován zcela shodně jako v prvostupňovém rozhodnutí.

[4] Krajský soud k námitce, zda bylo rozhodnutí o kázeňském trestu vydáno v zákonné subjektivní prekluzivní lhůtě, uvedl, že pro běh dvouměsíční lhůty pro uložení kázeňského trestu nebyl rozhodný již den 10. 2. 2014, kdy byla oddělení prevence a stížností doručena anonymní stížnost odsouzených na stěžovatele, která se týkala pozdního odvedení odsouzených na vycházku. Soud konstatoval, že anonymní stížnost odsouzených na příslušníka vězeňské služby není bez dalšího pro služebního funkcionáře informací dostatečně určitou a natolik věrohodnou, která by dokládala podstatné skutkové okolnosti pro předběžné právní vyhodnocení, že se jedná o určitý kázeňský přestupek. Teprve v rámci šetření oddělení prevence a stížností byly zjištěny další dostatečně přesné informace, týkající se jednání stěžovatele v rámci plnění služebních povinností dne 7. 2. 2014, které umožňovaly předběžný právní závěr o naplnění znaků skutkové podstaty určitého kázeňského přestupku. S výsledky šetření byl ředitel Vazební věznice Liberec jako služební funkcionář seznámen dne 24. 3. 2014 a od tohoto dne se odvíjí počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k rozhodnutí o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu. Prvostupňové rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 30. 4. 2014, tj. při dodržení subjektivní dvouměsíční lhůty dle § 186 odst. 9 věta první zákona o služebním poměru. V projednávané věci byla dle soudu dodržena i objektivní jednoroční prekluzivní lhůta.

[5] V řízení vedeném služebními funkcionáři a ostatně ani před soudem stěžovatel netvrdil, že by v rozhodné době, kdy pobýval mimo dozorčí stanoviště č. 4, čerpal přestávku na jídlo. Ohledně změny výroku prvostupňového rozhodnutí stěžovatel

nenamítal, jak jej tento postup zkrátil na právech. Námitka neúplnosti provedených důkazů a jejich vzájemných rozporů byla uplatněna zcela obecně. Neupřesnil, jaké další pro věc rozhodné skutečnosti považoval za potřebné v řízení o kázeňském přestupku zjistit, případně jaké další důkazy byl žalovaný povinen provést. Nespecifikoval ani, jaké důkazy žalovaný nehodnotil správně a dostatečně, jaké rozpory z důkazů plynoucí má na mysli. Krajský soud odmítl za stěžovatele procesní pochybení žalovaného, která se týkají nedostatků skutkových zjištění a hodnocení důkazů, domýšlet. V obecné rovině konstatoval, že skutková zjištění považoval pro posouzení vytýkaného jednání za dostatečná a nikoli rozporuplná.

[6] Soud uzavřel, že jednání stěžovatele, ve kterém bylo shledáno porušení služebních povinností, měl žalovaný za dostatečně prokázané kamerovými záznamy, které byly vyhodnoceny v úředním záznamu ze dne 6. 3. 2014, a záznamy o průchodu jednotlivými dveřmi za pomoci čipové karty. Teprve k nim přistupuje hodnocení svědecké výpovědi V. B., přičemž žalovaný zdůraznil, že svědkyně přítomnost stěžovatele ve vězeňské prodejně v uvedenou dobu potvrdila. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí znovu vycházel i z úředního záznamu o vysvětlení podaném V. B. dne 13. 3. 2014, která byla uvedeného dne sice poučena o následcích uvedení nepravdivých nebo neúplných údajů, ovšem stěžovateli bylo upřeno právo být její výpovědi přítomen a klást jí otázky, nevedl tento postup soud k tomu, aby napadené rozhodnutí tentokrát zrušil pro vady řízení. I při odhlédnutí od zmíněného úředního záznamu o vysvětlení poskytnutého V. B. lze na základě ostatních podkladů, které měl žalovaný po doplnění v další fázi odvolacího řízení k dispozici (a to právě záznamů z kamerového systému a záznamu o průchodu jednotlivými dveřmi, dále denního rozkazu č. 038 včetně jeho přílohy č. 2), učinit závěr, že skutkový základ, který vzal žalovaný za prokázaný, obstojí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Trvá na námitce, že za počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty lze považovat den 10. 2. 2014, kdy byla na oddělení prevence a stížností doručena anonymní stížnost odsouzených. Krajský soud se domnívá, že anonymní stížnost není bez dalších informací dostatečně určitou a natolik věrohodnou informací, která by dokládala podstatné skutkové okolnosti nezbytné pro předběžné právní vyhodnocení, že se jedná o určitý kázeňský přestupek. Nepozastavil se však nad tím, proč služební funkcionář, resp. jím pověřený orgán tyto další informace bezprostředně nezjišťoval. Soud se ztotožnil s žalovaným, že teprve poté, co byl ředitel věznice dne 24. 3 2014 seznámen s výsledky šetření, započala běžet subjektivní lhůta. Lze tedy dovodit, že kdyby oddělení stížností a prevence šetřilo věc dalších několik měsíců, nic by se nestalo, protože lhůta nemohla běžet. Vyjadřuje údiv nad tím, že krajský soud shledal adekvátním, že zjišťování skutečností uvedených v anonymním podání trvalo orgánu, který je podřízený služebnímu funkcionáři, 42 dnů. Krajský soud se nepozastavil nad tím, že již 6. 3. 2014 existoval důkaz dostatečně prokazující jeho jednání.

[9] Krajský soud vytkl žalovanému, že rozhodnutí nevycházelo z původních důkazů. Proto byl proveden výslech kantýnské V. B. Ta ve výpovědi připustila, že s ním „někdy“ řešila otázky týkající se zásobování kantýny a podobně. Zda tomu tak bylo i v den spáchání kázeňského přestupku si již nepamatovala. Žalovaný přesto vycházel v novém rozhodnutí z původní výpovědi kantýnské před orgánem oddělení prevence a stížností Vazební věznice Liberec, učiněné bez jeho přítomnosti.

[10] Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že až na základě všech dostupných dokumentů, záznamů a sdělení mohl vedoucí oddělení prevence a stížností uzavřít prošetřování stížnosti a se závěry seznámit ředitele vazební věznice. Až z porovnání kamerových záznamů a zjištěných skutečností vyplynulo, že stěžovatel opustil své služební stanoviště. Oddělení prevence a stížností nemá pravomoc k vedení řízení ve věcech služebního poměru a ani nebylo k vedení takového řízení ředitelem Vazební věznice Liberec pověřeno. Zaměstnanci oddělení prevence a stížností byli pověřeni ředitelem vazební věznice k prošetření stížnosti. Po jejím náležitém objasnění přijaté závěry byly předány řediteli vazební věznice s návrhy k dalšímu postupu. Doba šetření pověřeného orgánu vězeňské služby se do běhu subjektivní prekluzivní lhůty nezapočítává.

[12] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[13] Stěžovatel v replice na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti uvedl, že pracovníci oddělení prevence a stížností věděli o tom, kdo se měl dopustit kázeňského přestupku předtím, než tuto informaci předali služebnímu funkcionáři. Trvá na podané kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] V projednávané věci stěžovatel trvá na námitce, že prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno v zákonné subjektivní dvouměsíční prekluzivní lhůtě. Spornou otázkou mezi stranami je především určení okamžiku počátku běhu této prekluzivní lhůty.

[16] Dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru „[k]*ázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo*“.

[17] Dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru začíná prekluzivní lhůta běžet v okamžiku, kdy se služební funkcionář dozví o takovém jednání, které má znaky kázeňského přestupku. Na subjektivní dvouměsíční lhůtu je nutno nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře - správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 - 76).

[18] K prekluzivním lhůtám a počátku jejich běhu se vyjádřil již Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, v němž uvedl, že *„[s]myslem právního institutu lhůt je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17. 12. 1997 (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.)]. Smyslem uvedené jednoroční prekluzivní subjektivní lhůty* (pozn. soudu: zde pokuta podle zákona o regulaci reklamy*) je přimět správní orgán k aktivní činnosti - včetně zjišťování a prokazování, kdo je za porušení zákona odpovědný - bezprostředně od okamžiku, kdy se dozví o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového; to platí s ohledem na ústavní princip právní jistoty a na povinnost správního orgánu rozhodnout bez zbytečných průtahů. Lhůty k rozhodnutí totiž představují v právním státě jeden z mechanismů výrazně omezujících tendence k nekontrolovatelnosti správních orgánů a průtahům v řízení před nimi. Tomu je třeba přizpůsobit i interpretaci zkoumaného ustanovení a vyvarovat se takového výkladu, který by smysl lhůty opomíjel. Výklad správních soudů - který má za následek, že (prekluzivní subjektivní) jednoroční lhůta nezapočne nutně běžet od získání shora uvedené vědomosti (tj. o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona), nýbrž až od okamžiku získání vědomosti správního orgánu o porušení zákona ze strany určitého konkrétního subjektu - zakládá důsledky nerozumné.“*

[19] Obdobně se k počátku prekluzivní lhůty a k termínu „dozvědět se o porušení povinnosti“ vyjádřil Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 10. 2. 1995, č. j. 7 A 147/1994 – 17, v němž konstatoval, že *„[t]ermín "dozvědět se o porušení povinnosti" neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání, že k porušení povinnosti došlo a kdo je za porušení povinnosti odpovědný, je předmětem řízení. Proto zahájení řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo.“*

[20] Dle Nejvyššího správního soudu není důvodu se od těchto výkladů odchylovat. Na tuto interpretaci nemá ani vliv, že zákonodárce použil slov kázeňského přestupku namísto obecného protiprávního jednání. Jedná se zde totiž o stanovení okamžiku, kdy se určitá osoba dozví o jednání, které má znaky kázeňského přestupku. Tento okamžik nastává tehdy, když je v dispoziční sféře správního orgánu taková suma informací o určitém jednání, že na základě ní lze učinit úsudek, že je možné a nikoli nepravděpodobné, že jde o jednání, které může být kázeňským přestupkem. Rozhodně však není třeba, aby dotyčné informace byly natolik jednoznačné, strukturované, správním orgánem analyzované a prověřené, aby deliktní charakter jednání, které je posuzováno, byl v daném okamžiku již postaven najisto (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 As 129/2016 – 89).

[21] Stěžovatel se snaží dovodit, že subjektivní lhůta započala již okamžikem, kdy na něj byla na oddělení prevence a stížností doručena anonymní stížnost odsouzených (10. 2. 2014). Takovému výkladu Nejvyšší správní soud ve shodě se soudem krajským nemůže přisvědčit, protože anonymní stížnost odsouzených na příslušníka vězeňské služby není bez dalšího pro služebního funkcionáře informací dostatečně určitou a natolik věrohodnou, ze které by se dalo usoudit, že je možné a nikoli nepravděpodobné, že šlo v případě stěžovatele o jednání, které může být kázeňským přestupkem. Podle krajského soudu měla subjektivní lhůta započít až okamžikem, kdy služební funkcionář (ředitel Vazební věznice Liberec) byl seznámen s výsledky šetření oddělení prevence a stížností, tj. dnem 24. 3. 2014. Takto stanovený počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty musí Nejvyšší správní soud rovněž odmítnout, protože odvíjet počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty od vyšetření konkrétní stížnosti a předání materiálu k posouzení služebnímu funkcionáři k zahájení řízení o kázeňském přestupku by bylo v rozporu s principem právní jistoty.

[22] V již zmíněném nálezu k tomu Ústavní soud uvedl: *„Takový výklad totiž umožňuje správnímu orgánu nečinnost v podobě absence či neadekvátního zjišťování a prokazování, kdo je odpovědný za porušení zákona, i po dobu dlouhé řady měsíců (dokud by neuplynula prekluzivní objektivní lhůta) bez hrozby negativního důsledku (pro správní orgán) v podobě uplynutí prekluzivní subjektivní lhůty. Výklad správních soudů tak v podstatné míře ponechává volný proud libovolnému prodlužování řízení ze strany správního orgánu na úkor účastníka řízení. Předmětná lhůta je ovšem i prostředkem ochrany účastníka správního řízení proti postupu orgánu veřejné moci, jde o ustanovení sloužící především zájmům účastníků, jimž dává právní jistotu ohledně lhůty, v níž musí být věc vyřízena. Výklad správních soudů značí (v podstatné míře) popření praktického smyslu citované lhůty k uložení pokuty, a pro účastníka řízení tak vytváří stav značné právní nejistoty, neslučitelný s ústavními principy právního státu."*

[23] Definováním okamžiku, kdy se určitá osoba dozví o porušení předpisů, se zabýval rozšířený senát již ve svém usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 - 115, č. 2748/2013 Sb. NSS, v němž v bodě 50 uvedl, že *„vnímá institut prekluzivní lhůty v sankčním řízení striktně jako nástroj bránící právní nejistotě a průtahům na straně správního orgánu. Za okamžik, kdy se správní orgán po rozumu zákona „dozví" o porušení předpisů* (pozn. soudu*:* zde cenových předpisů), *se tak sluší pokládat již ten den, kdy sankcionující orgán soustředí ony poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž je možno na spáchání deliktu usoudit, lhostejno, zda proběhlo jejich posouzení se závěrem o tom, že delikt byl spáchán a kým. Proto tedy analýzy, srovnávání a vyhodnocování atp. probíhají v prekluzivní lhůtě již běžící, a v téže lhůtě také musí doběhnout do pravomocného výsledku také řízení o uložení sankce. Právní výklad, který by odsouval počátek běhu této lhůty na dobu pozdější, již nahrává pasivitě, laxnosti a průtahům ze strany trestajícího orgánu, působí proti právní jistotě a neúměrně oslabuje právní postavení delikventa. Nelze jej proto přijmout."* Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud v bodě 52 připouští, že *„upínáním počátku běhu prekluzivní lhůty na okamžik co nejdřívější sám delikvent získává výhodu, neboť prekluzivní lhůta běží již v době, kdy správní orgán teprve přistupuje k hodnocení soustředěných skutkových zjištění, aniž by v této chvíli mohl rozhodnout o sankci, ba dokonce v době, kdy ještě ani nemá najisto postaveno, že tu vůbec delikt je. Tento důsledek má ale zdejší soud za zcela spravedlivý a*

vyvážený proti vrchnostenské pravomoci správního orgánu.“ K možným důsledkům opačného výkladu se již vyjádřil ve svém rozhodnutí též Vrchní soud v Praze ze dne 30. 4. 1999, č. j. 6 A 14/96 – 34.

[24] Počátek subjektivní prekluzivní lhůty dle výše zmíněné judikatury je v projednávané věci nutno stanovit od okamžiku, kdy služební funkcionář soustředil poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž bylo možné na spáchání deliktu usoudit, lhostejno, zda proběhlo jejich posouzení se závěrem o tom, že delikt byl spáchán a kým. V této souvislosti je třeba zmínit, že služebním funkcionářem v případě služebního poměru příslušníků Vězeňské služby České republiky je ředitel vazební věznice. Ten odpovídá za přijímání a správné a včasné vyřízení stížností ve vazebních věznicích. Ředitel vazební věznice může prošetřováním stížností pověřit podřízené zaměstnance (v projednávané věci Oddělení prevence a stížností).

[25] Soud má za to, že poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž bylo možné usoudit, že došlo ke spáchání kázeňského přestupku, byly známy v oddělení prevence a stížností od dne 13. 3. 2014, kdy podala vysvětlení k věci stěžovatele paní V. B. (zaměstnankyně nájemce vězeňské prodejny). Od podání vysvětlení ze strany pracovnice kantýny ve spojení s vyhodnocením kamerových záznamů (6. 3. 2014) došlo ke skutkovému zjištění, že stěžovatel se dne 7. 2. 2014 v průběhu výkonu služby svévolně a bez souhlasu nadřízených vzdálil z dozorčího stanoviště číslo 4 a odešel do vězeňské kantýny, kde se prokazatelně zdržoval v době od 11:30 do 12:38, přičemž se při předem dohodnuté návštěvě bavil s pracovnicí kantýny při kávě zejména o soukromých záležitostech.

[26] To, že se služební funkcionář s těmito poznatky seznámil až dne 24. 3. 2014 prostřednictvím závěrečné zprávy k anonymnímu podání nemůže jít k tíži stěžovatele. Proto má Nejvyšší správní soud za to, že za počátek dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůty lze označit den 13. 3. 2014. V projednávané věci bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno 29. 4. 2014, tj. v zákonné dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůtě. V tomto ohledu došlo pouze ke korekci závěrů krajského soudu. Námitka uplynutí prekluzivní lhůty je proto nedůvodná.

[27] Dále stěžovatel namítal, že žalovaný vycházel v novém rozhodnutí z původní výpovědi pracovnice kantýny před orgánem oddělení prevence a stížností Vazební věznice Liberec, učiněné bez jeho přítomnosti. Soud má za to, že ze skutkových zjištění získaných z úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 10 odst. 1 zákona o vězeňské službě žalovaný vycházet nemohl. V této souvislosti soud uvádí, že „[v]*ýznam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona o Policii spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výslechu svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného), slouží pouze jako informační zdroj pro formulaci otázek kladených správním orgánem svědkovi směřujících k podrobnému objasnění skutečností obsažených v úředním záznamu. Na podkladě odpovědí na tyto otázky pak může být posouzena věrohodnost jeho výpovědi*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73). Žalovaný tedy mohl vycházet pouze z obsahu svědecké výpovědi

paní V. B., nicméně z té zcela jasně vyplývá, že stěžovatel se v kantýně s paní V. B. o určitých věcech bavil. Soud se v hodnocení této námitky ztotožnil s hodnocením krajského soudu, tj. že i při odhlédnutí od zmíněného úředního záznamu o vysvětlení poskytnutého V. B. lze na základě ostatních podkladů, které měl žalovaný po doplnění v další fázi odvolacího řízení k dispozici (a to právě záznamů z kamerového systému a záznamu o průchodu jednotlivými dveřmi, dále denního rozkazu č. 038 včetně jeho přílohy č. 2, a svědecké výpovědi V. B.), učinit závěr, že skutkový stav, který vzal žalovaný za prokázaný, obstojí.

[28] Verze stěžovatele, že se s paní B. bavil o zásobování kantýny, její svědeckou výpovědí prokázána nebyla (uvedla, že si nepamatuje, o čem se konkrétně bavili). Ostatně stěžovatel ani neuvádí, jaké by toto zjištění (rozhovor o zásobování kantýny) mělo mít vliv na závěry o naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku. Lze jen dodat, že soudu z obsahu spisové dokumentace nevyplývá, že by zásobování vězeňské kantýny mělo být obsahem služebních povinností stěžovatele, příp. že by k této činnosti byl pověřen.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[30] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu